

De brug naar de overkant

Ds. H.J. Hegger

INHOUDSOPGAVE

1. Een eeuwig leven of een eeuwige dood	3
Slechts twee mogelijkheden	3
De vuurpoel	4
En Gods liefde dan?	4
Zo zeer had God ons lief...	4
Een vraag van eeuwig belang	5
De weg naar de hel	5
2. Wat moet ik doen?	7
Wat nu?	7
Doodzonde -dagelijkse zonde?	8
Onze oerschuld	8
Oersmet	9
Ik, ellendig mens! (Joh. 7:24)	9
God hoeft niet ieder te vergeven	10
De ontluistering van de mens	10
Gods spreken is leven	10
3. Hoe kom ik tot bekering?	12
Een eeuwenoude ontdekking	12
Lees het Woord en bid om de Geest	13
Slechts zij die geloven	13
Genade is iets buiten ons	14
Onweerstaanbaar	14
Er voltrekt zich een wonder aan ons	15
De vrucht van dit geloof	15
Wij verdienen niets tegenover God	16
LAAT u met God verzoenen	16
Wees eerlijk	17
4. Toch nog een gesprek	18
U reageert misschien:	18
Geloven is HEM aannemen (niet "het")	18
De Wijnstok en de ranken	19
Vanzelf	20
Maar het loon dan ...	20
Geloven in Christus is hèt werk	21
Ons wordt vergolden naar gelang we geloof hebben gehad.	21
De domme en verstandige bruidsmisjes	21
Tot u heel persoonlijk	22
Helaas...	24

1. Een eeuwig leven of een eeuwige dood

Dit leven is maar kort. Misschien haalt u de 100, maar in geen geval de 110. Dán is het ook met u, die dit leest, afgelopen.

En waar bent u dán? Velen zeggen: Dan blijven er wat botten over of ik laat mij cremieren tot as. Dat is alles. Zegt u dat ook?

Ik kan het mij zo moeilijk voorstellen. Geloof u werkelijk dat u, die zo intens hebt geleefd, dan voor altijd zult vervluchten in de nevelen van het niet?

Dat hart van u zal straks niet meer kloppen. Maar er is iets anders in u, een geestelijk centrum, uw eigen 'ik'. Daar in dat centrum hebt u heel bewust uzelf beleefd. Daar stond u oog in oog tegenover uzelf.

Dat centrum van u wil niet dood. Het spartelt tot het uiterste tegen. U, ik, wij willen voortbestaan. De levensdrift in ons vecht verbeten om een klein plekje, waar wij ons kunnen handhaven. Als we de strop van een ongeneeslijke ziekte op ons zien afkomen, deinzen we terug. Wèg van die duistere afgrond! Ik wil niet voor altijd wegzinken in een nacht zonder einde.

U kunt het nóg zo hard uitschreeuwen: Met de dood is alles afgelopen.

Diep in uw hart gelooft u dat niet, kunt u dat niet geloven.

Slechts twee mogelijkheden

Daarom is de belangrijke vraag: Waar zullen we zijn in de eeuwigheid? De Bijbel zegt dat er slechts twee mogelijkheden zijn. Ofwel u wordt opgenomen in de heerlijkheid Gods ofwel u wordt uitgestoten in de uiterste duisternis... voor altijd. Die heerlijkheid Gods wordt ook wel de hemel genoemd. De Bijbel vertelt wonderbare dingen over dat land van onze eindbestemming. De apostel Johannes zag dat land in een machtig visioen:

"En ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde; de eerste hemel en de eerste aarde waren verdwenen en de zee bestond niet meer. En ik zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, van God uit de hemel neerdalen gereed als een bruid die zich voor haar man heeft getooid. Toen hoorde ik een machtige stem die riep van de troon: Zie hier Gods woning onder de mensen! Hij zal bij hen wonen. Zij zullen Zijn volk zijn en Hij, God met-hen, zal hun God zijn. En Hij zal alle tranen van hun ogen afwissen en de dood zal niet meer zijn; geen rouw, geen geweent, geen smart zal er zijn, want al het oude is voorbij. En Hij die op de troon gezeten is, sprak: Zie, Ik maak alles nieuw" (Openb. 21:1-5).

En in het vervolg van dat hoofdstuk beschrijft Johannes dat glorieuze eindbestaan in de vorm van het nieuwe Jeruzalem. U moet dat beslist lezen: "En de straten van de stad waren van zuiver goud, doorzichtig als glas... En de stad

heeft het licht van de zon en de maan niet nodig, want de luister van God verlicht haar en haar lamp is het Lam".

De vuurpoel

Maar datzelfde boek beschrijft ook de verschrikking van de hel. "Toen werden dood en onderwereld in de vuurpoel geworpen. Dit is de tweede dood, de poel van vuur. En ieder wiens naam niet stond in het boek des levens, werd geworpen in de poel van vuur" (Openb. 20: 14,15).

Daar zullen de verworpenen voor altijd moeten verblijven in het gruwelijke gezelschap van de duivel en zijn trawanten: "En de duivel die hen verleid had, werd geworpen in de poel van vuur en zwavel, waarin ook het beest is en de valse profeet. En zij zullen gepijnigd worden dag en nacht, in de eeuwen der eeuwen" (Openb. 20:10).

En Gods liefde dan?

Die vraag komt wellicht bij u op, als u dit laatste leest. "Ik kan niet geloven in een God die zo wreed is dat Hij wie dan ook zo voor eeuwig van Zich kan stoten in zulk een oord van pijn, wanhoop, vertwijfeling en haat".

Laat ik meteen toegeven dat ook ik met mijn kleine menselijke verstandje het daar moeilijk mee heb. Maar van de andere kant:

1. Door de gelovige overgave aan Christus ben ik iets gaan zien van de heerlijkheid, heiligheid, glans en rechtvaardigheid van God. Toen kon ik alleen maar voor Hem buigen, ootmoedig, stil, in het besef dat ik slechts van verre iets van Zijn goddelijke Wezen kan aanschouwen. Ik hoorde het Hem zeggen: "Want Mijn gedachten zijn niet uw gedachten en uw wegen niet Mijn wegen, zo luidt de godsspraak van de Heere, want zoals de hemel hoger is dan de aarde, zo gaan ook Mijn wegen uw wegen te boven en Mijn gedachten uw gedachten" (Jes. 55:8,9).

Zo zeer had God ons lief...

2. Tegenover die rechtvaardigheid Gods staat echter ook Zijn liefde, en die smelten samen in de gave van Zijn Zoon, Jezus Christus. "Geloof het"! Welhaast is genaderd voor wie Hem vrezen, Zijn heil; dan woont heerlijkheid in ons land: zij ontmoeten elkaar, genade en waarheid, gerechtigheid en vrede -zij kussen elkaar" (Ps. 85:10,11).

"Zo zeer immers heeft God de wereld liefgehad dat Hij Zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, opdat al wie in Hem gelooft niet verloren zal gaan, maar eeuwig

leven zal hebben" (Joh. 3:16).

Die Zoon heeft alles voor ons overgehad. "Want de liefdedaad van onze Heere Jezus Christus hoef ik u niet in herinnering te brengen: hoe Hij om uwentwil arm is geworden, terwijl Hij rijk was, opdat gij rijk zoudt worden door Zijn armoede" (2 Kor. 8:9). "Hij die bestond in goddelijke majesteit, heeft Zich niet willen vastklampen aan de gelijkheid met God: Hij heeft Zich van Zichzelf ontdaan en het bestaan van een slaaf aangenomen. Hij is aan de mensen gelijk geworden. En als mens verschenen heeft Hij Zich vernederd, Hij werd gehoorzaam tot de dood, tot de dood aan een kruis" (Fil. 2:6-8).

En kunt u zich dan misschien een klein beetje indenken dat deze eeuwige Vader die Zijn eigen, Zijn enige, Zijn geliefde Zoon in Wie Hij alle welbehagen had, voor de vergeving van onze zonden overgaf aan een gruwelijke slavendood, oneindig vertoornd is, wanneer wij deze gave van Zijn Zoon smadelijk afwijzen? Hij kán zoiets niet dulden. Zijn eigen eer en de eer van Zijn Zoon is daarmee gemoeid.

Er staat in de Bijbel: "God is liefde" (1 Joh. 4:8 en 16). Maar er staat evenzeer: "Want onze God is een verterend vuur" (Hebr. 12:29 en Deut. 4:24).

Een vraag van eeuwig belang

Daarom is het van levensbelang, zelfs van eeuwig-levensbelang, om te weten hoe wij kunnen ontkomen aan de God van het verterende vuur en hoe wij Hem kunnen ontmoeten als de Vader der barmhartigheid.

De Schrift is daarin heel duidelijk. Voortdurend klinkt het: "Door het geloof ...door het geloof!". Lees bijvoorbeeld het elfde hoofdstuk van de brief aan de Hebreëën. En ook de Heere Jezus Zelf laat er geen twijfel over bestaan: Er is maar één weg die voert naar de eeuwige heerlijkheid, en dat is de weg van het geloof in Hem. Slechts één van de vele uitspraken van Christus:

"Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Wie in Mij gelooft, heeft het eeuwige leven" (Joh. 6:47).

Daarom is het zo verschrikkelijk dat de R.-K. Kerk lijnrecht tegen die woorden van Christus ingaat door te beweren: niet door geloof alleen maar door de werken. "Indien iemand beweert dat de mens door zijn goede werken niet waarlijk het eeuwige zou verdienen, die zij vervloekt" (Trente, zesde zitting, canon 32).

De weg naar de hel

Met deze uitspraak wijst Rome aan de mensen de weg naar de hel, naar de God van het verterende vuur.

De R.-K. Kerk is daardoor in strijd met de leer van de apostelen. Zij heeft dus

geen enkel recht meer om zich een "apostolische kerk" te noemen. Zo schrijft de grote apostel Paulus: "Ja, aan die genade dankt gij uw heil door het geloof; niet aan uzelf; Gods gave is het; niet restaties, niemand mag zich verhovaardigen" "(Ef. 2:8-9). En omdat dit zulk een kerntekst is, citeer ik ook nog de Staten Vertaling, die gewoonlijk meer letterlijk en dus betrouwbaarder is: "Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave; niet uit de werken, opdat niemand roeme".

In de volgende twee hoofdstukken gaan we nu eerst die leer van Christus en de apostelen, hoe wij het eeuwige leven kunnen ontvangen, nader ontvouwen.

2. Wat moet ik doen?

Hebt u al eens de Bergrede (Matth. 5-7) gelezen? Hoe subliem zijn die woorden van Christus. Ze ademen een intense rust en vrede uit. Ja als wij zó zouden leven, dan zou het paradijs op aarde zijn weergekeerd.

Kent u het loflied op de liefde in 1 Kor. 13? Niet? Dan moet u dat zeker eens lezen. Dan zult ook u onder de indruk komen van dat ontroerende ideaal: "De liefde zoekt zichzelf niet, ze wordt niet verbitterd, ze denkt geen kwaad", enz. Ja, als je dát toch eens bereiken kon; als je eens helemaal los kon komen van jezelf!

Hebt u het al eens geprobeerd? En wat was uw ervaring? Bent u erin geslaagd? Ik weet het al; u hoeft het mij niet te vertellen. Ook ik heb het geprobeerd en ook ik ben mens, net als u. En ook ik bemerkte: ik kán het niet; ik zit te vast aan mijzelf.

En tóch kon ik daar geen vrede mee hebben; en ik denk: ook ú niet. We willen niet altijd maar achter ons eigen "ik" aanhollen. Het is verschrikkelijk, als je moet konstateren dat je gedoemd bent tot die zelfzucht, dat je niet vrij bent, maar slaaf blijkt te zijn van je eigen begeerten.

En u en ik, we hebben het opnieuw geprobeerd. Het móét toch kunnen! Maar helaas, bij u en bij mij is opnieuw de teleurstelling gekomen. Het gáát eenvoudig niet.

Wat nu?

Is het voldoende als we zeggen: "Nou ja, het was een mooie droom, die niet te verwezenlijken bleek..." en verder overgaan tot de orde van de dag? Nee, beslist niet. Als u de Bijbel leest, dan zult u bemerken dat dit streven naar de verwezenlijking van de volmaakte liefde geen hobby is, waar de een zin in heeft en de ander niet, zoals er mensen zijn die hun vrije tijd graag besteden aan tuinieren, figuurzagen, sport, fotografie enz.

De liefde is geen hobby, maar een uitdrukkelijk gebod van God: "Gij zult liefhebben de Heere, uw God, met geheel uw hart, met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Dit is het eerste en het grote gebod. En het tweede, aan dit gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf" (Matth. 22: 37-39).

Het is vrijwel zeker dat u geprikkeld reageert, wanneer u dat leest: die liefde is niet een mooi ideaal alleen, maar het is tevens een verplichting. Nog feller zal uw verontwaardiging worden, wanneer u leest dat God degene vervloekt, die die wet van de liefde niet volmaakt tot in alle puntjes onderhoudt (Gal. 3: 10). Vooral als

u uit de Bijbel begrijpt, wat die vloek Gods inhoudt, namelijk de eeuwige dood: "Dan zal Hij zeggen ook tot degenen die ter linkerhand zijn: Gaat weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur... want Ik ben hongerig geweest, en gij hebt Mij niet te eten gegeven.'.." (Matth. 25:31-46).

Doodzonde -dagelijkse zonde?

Wij menen dan ook -we willen dat even terloops opmerken dat er in de Bijbel geen onderscheid wordt gemaakt tussen een "doodzonde", waarmee we de vervloeking Gods en de hel zouden verdienen, en een "dagelijkse zonde", waarmee we alleen een tijdelijke straf zouden verdienen.

Immers het wezen van de zonde bestaat in het feit dat God zegt: "Je zult dit doen!" en dat ik antwoord -hetzij met even zoveel woorden of slechts metterdaad, dat blijft gelijk -: "Ik doe het NIET". Zonde is mijn wil tegenover Gods wil stellen, en dat doe ik ook bij de geringste overtredingen van Gods geboden. Als God zegt: "Je zult niet liegen" en ik doe het tóch, dan ga ik even goed tegen Hem in en doe dus een zonde, als wanneer ik echtbreuk pleeg, terwijl God zegt: "Gij zult niet echtbreken".

Natuurlijk is er wel verschil in intensiteit van de zonde. Iemand die een ander neersteekt en vermoordt, zet daarbij, met zijn hele persoonlijkheid en tot in de laatste consequenties, het gebod Gods opzij: "Gij zult niet doodslaan!". Dat doet iemand die alleen maar de verbittering tegen die ander in zijn hart toelaat, minder; maar hij kan die verbittering koesteren en laten uitgroeien tot intense haat. En ook al heeft hij dan niet naar het mes gegrepen, omdat hij bang is voor de gevangenis, in zijn hart heeft hij allang de dood van de ander gewenst. Johannes schrijft: "Wie zijn broeder haat, is een moordenaar" (1 Joh. 3:15). En de Heere zegt: "Wie een vrouw aanziet om haar te begeren, heeft reeds overspel in zijn hart met haar gedaan' (Matth. 5:28).

Onze oerschuld

We keren nu weer terug tot die ontzettende ontdekking, namelijk dat we:

1. Gods gebod van de liefde niet kunnen volbrengen;
2. en tóch door God bedreigd worden met Zijn vloek, wanneer we die liefde niet op volmaakte wijze vervullen in ons leven.

Tegen zulk een boodschap moet alles in ons zich wel verzetten. Dit accepteren we zo maar niet.

En net als bij kinderen stijgt ook in ons hart het verwijt naar boven (dat we misschien in onze angst voor God toch zoveel mogelijk proberen te onderdrukken): "Da's gemeen! Hoe kan ik nu gestraft worden om iets dat ik niet

kán volbrengen?"

De Bijbel geeft daar een antwoord op. God had ons goed en gaaf geschapen. Onze eerste stamouders Adam en Eva, waren niet gedoemd tot zondigen zoals wij. Zij beschikten over een vrije wil. Maar zij hebben het voor zichzelf en voor ons bedorven. Ze hebben moedwillig Gods gebod overtreden. Daarmee stortten ze ook ons in het ongeluk.

Oersmet

Sindsdien hebben deze eerste vader en moeder mensen voortgebracht, die in alles op hen geleken: "En Adam gewon een zoon naar zijn gelijkenis, naar zijn beeld" (Gen. 5:3). En hoe zou het ook anders kunnen? Immers: "Wie zal een reine geven uit de onreine?" (Job 14:4). Of zoals Christus zegt: "Hetgeen uit het vlees geboren is, dat is vlees en hetgeen uit de Geest geboren is, dat is Geest" (Joh. 3:6).

Zonder deze leer van de erfzonde en de erfsmet blijft het lijden van deze wereld een volkomen raadsel. Dan zouden we moeten aannemen dat God ons slecht heeft geschapen en dat Hij dus de oorzaak is van alle zonde, van alle haat, ruzie, verbittering en oorlog in onze geschiedenis. Wie kan geloven in een God, die onbewogen toeziet, hoe Zijn schepselen elkaar verscheuren en kwellen, een God die daar dan misschien zelfs plezier in zou hebben?

Nee, wij trekken de duisternis van de zinloosheid van heel ons bestaan over ons heen, wanneer wij niet zelf als mensenras de schuld van deze kapotte wereld en van zoveel geschonden verhoudingen op ons nemen.

Ik, ellendig mens! (Joh. 7:24)

De ellendige toestand, waarin wij, mensen, verkeren, is dus als volgt. Wij worden geboren met de neiging om allereerst onze eigen begeerten na te streven en om daar desnoods al het andere aan op te offeren. Ieder kan dat overigens reeds bij een baby constateren.

Die zelfzuchtige instelling wordt ingedamd en geremd door de opvoeding. Maar daardoor verdwijnt die instelling zelf nog niet. Ten diepste gaat het bij de mens altijd weer om zijn eigen 'ik'. Ook als hij zich niet uitleeft in bepaalde begeerten bijvoorbeeld seksualiteit, dan is dat omdat hij de vervulling van andere begeerten bijvoorbeeld het verlangen naar eer en aanzien, macht en geld belangrijker vindt. .

En zo herhalen wij de zonde van Adam en Eva voortdurend in ons eigen bestaan, ja, zo is heel onze zondige levensinstelling een bevestiging, een goedkeuring van wat zij gedaan hebben.

God hoeft niet ieder te vergeven

Wie door het lezen van de Bijbel iets geproefd heeft van de heiligheid van God, zal weten dat deze zuivere Heere nooit zulk een zelfzuchtig wezen als de mens is, tot Zich kan toelaten in Zijn heerlijkheid. God zal ons allemaal eens voor altijd van Zich moeten wegwerpen, wanneer er niets aan ons is veranderd, voordat wij komen te sterven en de eeuwigheid ingaan.

En wanneer God dan enkelen uit deze ellende redt en anderen niet, dan doet God aan die anderen geen onrecht. Zij krijgen slechts datgene wat zij verdiend hebben. Heel hun leven hebben ze alleen maar aan zichzelf gedacht, aan de vervulling van eigen begeerten. God was heel ver weg van hen. Ze bekommerden zich niet om Hem die hen geschapen had. Ze gingen volledig hun eigen weg en trokken zich niets van Hem aan.

De ontluistering van de mens

En toch is het merkwaardig dat velen deze leer niet kunnen aanvaarden. Ze springen vol verontwaardiging op, als ze zo iets horen en ze vinden dat God alle mensen toch maar zalig moet maken, en dat Hij althans verplicht is die onmacht om zich tot Hem te bekeren, die onmacht die ze zelf over zich hebben gehaald, op te heffen. Ze zien blijkbaar niet in, dat ze dan toch weer de schuld van de ellendige toestand, waarin wij ons hebben gestort, aan God toeschrijven.

Heel wat mensen worden gewoonweg razend, als ze deze leer horen verkondigen. Ze trappen en spuwen er op. Ze honen de verkondigers van deze leer.

Vanwaar toch deze soms zo uitermate felle reactie? Omdat wij door deze verkondiging van de Bijbel aangetast worden in ons diepste mens-zijn. We worden daardoor volkomen ontluisterd en in ons hemd gezet.

Maar de Bijbel spaart ons op geen enkele wijze. Daarin spreekt God tot Zijn maaksel. En die Schepper wenst er geen doekjes om te winden. Hij wil niet uit vriendelijkheid de waarheid geweld aandoen. Hij is niet Iemand die zit te bedelen om onze gunst. Hij is levende, diep-doordringende Waarheid.

Maar waarom spreekt God zo onomwonden en zo radicaal met ons? Doet Hij dat om ons te kwellen? Nee, God spaart ons niet in de ontmaskering van onszelf, omdat Hij "ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar Hem voor ons heeft overgegeven" (Rom. 8:32). Gods levende Waarheid is tegelijk HeilsWaarheid. Daarover in het volgende hoofdstukje.

Gods spreken is leven

Alleen nog deze opmerking: Die openbaring van de uitverkiezende genade Gods

mag nooit gehanteerd worden als een soort filosofie, zoals helaas in sommige kringen gebeurt.

We moeten nooit vergeten dat de Bijbel eigenlijk geen boek is, waar een bepaalde leer in wordt ontfouwd, maar in de Schrift spreekt de Maker tot ons, Zijn maaksel. Dat gesprek van God met ons is vol rijke en diepe inhoud, maar het neemt nooit de vorm aan van abstracte leer. Het is en blijft een levend gesprek tot het laatste toe, een gesprek, waar wij antwoord op moeten geven, wij, ieder van ons persoonlijk.

3. Hoe kom ik tot bekering?

Móet ik mij wel bekeren? Zo zal menige lezer antwoorden. Ik dacht dat alleen grote zondaars zich moeten bekeren: mensen die in echtbreuk leven, die aan de drank of aan de drugs verslaafd zijn, inbrekers, aanranders, schenders van de rechten van de mens en dat soort lui. Maar ik geef ieder het zijne, ik betaal geregeld mijn bijdrage voor de kerk en doe mee aan allerlei liefdadigheidsacties voor de ontwikkelingslanden, ik ben een brave huisvader (of een ijverige huismoeder van tien kinderen, die daardoor alleen al de hemel verdienen).

Weet u, wie ook zo sprak? Dat was de farizeeër, die vooraan in de tempel stond. Die man loog niet; wát hij zei, was waar; maar het was maar de halve waarheid. Hij sprak over zijn uiterlijk gedrag; daar was niet veel op aan te merken; hij was blijkbaar een net heertje. En tóch zegt Christus, dat hij de tempel verliet, terwijl God hem niet als een rechtvaardige beschouwde. En dat in tegenstelling met de tollenaar. Die had er wél flink naast gepeuterd. Maar die had er berouw over. "En de tollenaar, van verre staande, wilde ook slechts de ogen niet opheffen naar de hemel, maar hij sloeg op zijn borst, zeggende: O God, wees mij zondaar, genadig!" (Luk. 18:13). En van die tollenaar (= enigszins te vergelijken met een zwarthandelaar, een collaborateur, een heuler met de bezettende macht, van onze laatste oorlog) zegt Christus dat God hem wél als een rechtvaardige beschouwde.

Een eeuwenoude ontdekking

Wat is daarvan de reden? God is een God van waarheid, die een afschuw van de leugen heeft. God wil daarom allereerst dat wij tot erkenning van de waarheid omtrent onszelf komen. En dat betekent dat wij erkennen dat achter onze nette manieren en onze vrome woorden een wereld van egoïsme schuil gaat, zolang wij niet tot bekering zijn gekomen. Op de bodem van onze ziel liggen allerlei begeerten, die alleen ten doel hebben de bevrediging van de ik-verlangens.

De dieptezielkunde heeft dat ook ontdekt. In een artikel van H. Hillenaar lezen we: "De westerse mens is gevoelig in z'n trots geraakt door de ontdekkingen van Freud en de psychoanalyse. Freud schijnt de laatste grond onder onze voeten weg te trekken. Hij ontzegt ons de macht over het enige wat ons gebleven was, onze menselijke geest. De geest wordt grotendeels beheerst door andere, onderbewuste, machten die allesbepalend blijken te zijn.'

Deze ontdekking had de Bijbel echter al eeuwen vroeger gedaan en veel radicaler. Lees maar eens de eerste drie hoofdstukken van de brief aan de Romeinen, vooral Rom. 3:9-20. En dan is er nog dit wezenlijke verschil: De

Bijbel klaagt dit bederf in ons aan als een schuld tegenover God, terwijl Freud en de zijnen dit nooit willen doen. Zij zien het als een lot of als een ziekte.

Lees het Woord en bid om de Geest

Om tot waarachtige bekering te komen is dus nodig, dat wij het bederf in ons (dat altijd weer zoeken van onszelf achter al onze daden en woorden) zien en vervolgens ook als schuld voor God belijden met een verbroken hart.

Maar... nu moet ik er meteen aan toevoegen, dat u dat niet kunt uit uzelf, althans niet zó als nodig is om met God verzoend te worden. Hoogstens kunt u komen tot een verstandelijke erkenning van uw schuld. Maar ons verstand is niet onze eigenlijke persoonlijkheid. Er is nog een dieper iets in ons. Dat diepere en eigenlijke in ons wordt door de Bijbel ons hart genoemd. Dat hart is de bron van ons slechte begeren (Matth. 15:19). En die bron kunnen wijzelf niet veranderen. Daarom kunnen wij uit onszelf alleen maar zondigen. We kunnen nooit tot echte verbrokenheid van ons diepste "ik" voor God komen, tenzij de Heere in ons gaat werken.

En hoe doet Hij dat? Door Zijn Woord en Zijn Heilige Geest. Dat betekent dat u voortdurend de Schrift moet overdenken, wilt u tot bekering komen. Lees vooral het Nieuwe Testament. Word stil voor het spreken van de levende God.

Dat betekent vervolgens dat u moet bidden om de verlichting van de Heilige Geest. Bid met ootmoed; belijd dat u er geen enkel recht op hebt dat de heilige God Zich persoonlijk aan u, zondaar, openbaart. Bid met geloof, ook al is dat geloof misschien heel dor en verstandelijk. Blijf aanhouden. Maar wees nederig, ook in dat aanhouden. Weet dat u op geen enkele wijze de verhoring van uw gebed verdienen kunt. Als God u ondanks uw bidden en smeken voorbij zou gaan, dan gebeurt er geen onrecht. Dan krijgt u alleen maar datgene wat u verdient. Zolang u dit niet wilt erkennen, hebt u ook nog niet echt uw eigen schuld aanvaard; zolang hebt u nog iets van de farizeeër in u en zult ook u niet door God als een rechtvaardige beschouwd worden.

Slechts zij die geloven

Maar als u dan tot deze verbrokenheid en tot dat berouw bent gekomen, moet God dan op grond daarvan u uw zonden vergeven?

Nee, het moest er nog maar bijkomen, dat wij niet eens bereid zijn God onze verontschuldigen aan te bieden voor de belediging die wij Hem hebben aangedaan vanwege onze zonden.

Maar ook al zouden wij nóg zoveel berouw over onze zonden hebben, God is daardoor niet verplicht om ons die zonde dan ook te vergeven op grond van het

feit dat wij er berouw over hebben.

Wij, mensen, accepteren meestal een oprecht gemeente verontschuldiging, omdat wij als gelijken tegenover elkaar staan en maar al te zeer ons eigen falen kennen. Maar die redenen gaan niet op voor God. Wanneer God ons onze zonden vergeeft, dan ligt de reden daarvan nooit in ons. Die reden kan alleen zijn dat Jezus Christus voor ons is gestorven en onze zonde heeft uitgeboet (1 Joh. 2:2). Maar... ontvangen dan álle mensen de vergeving der zonden? De Schrift zegt duidelijk van niet: "Want alzo liefheeft God de wereld gehad dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat eenieder die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe" (Joh. 3:16). Dus slechts zij die tot geloof in Jezus Christus komen, ontvangen de vergeving der zonden en het eeuwige leven. En vervolgens zegt de Schrift dat we het eeuwige leven enkel uit genade ontvangen. Maar, wat is genade?

Genade is iets buiten ons

Volgens ons is de genade niet iets in de mens, zoals Rome leert, maar iets buiten de mens. Ze bestaat in de gunst van God voor verloren zondaars, die, om althans enkelen te redden, Zijn Zoon gegeven heeft "tot een verzoening door het geloof in Zijn bloed" (Rom. 3:25). Die gunst van God is zodoende komen vast te liggen in het kruisoffer. Dáár op Golgotha werd Gods barmhartige gezindheid jegens de Zijnen zichtbaar: daar werd ze tegelijk verwezenlijkt.

Hoe worden wij nu verzoend met God? Doordat God ons alles wat Christus heeft gedaan, toerekent als hadden we het zelf gedaan. God breidt Zijn welbehagen dat Hij heeft in Zijn Geliefde, dan uit over hen die in Christus verkoren zijn vanaf de grondlegging der wereld. God beschouwt dan allen die van Christus zijn, als leden van één lichaam, waarvan Christus het Hoofd is.

Dat is dus een volkomen eenzijdige daad van Gods kant. Dat wordt in de Bijbel ook wel genoemd "Zijn welbehagen" (Ps. 106:4; Jes. 60:10; Luk. 2:14). Populair zouden we het zó kunnen zeggen: De Heere heeft er gewoon plezier in gehad om sommigen gratie te schenken; anders hadden alle mensen de eeuwige dood moeten ontvangen als straf voor hun eigen zonde en als gevolg van de vloek die over ons mensengeslacht is komen te liggen vanwege de zonde van Adam.

Onweerstaanbaar

Maar hoe brengt de Heere hen die Hij geroepen en uitverkoren heeft, tot het bewustzijn dat ze door Christus verzoend zijn? Dat gebeurt door het geloof in Christus. Hoe wordt dat geloof in de mens gewekt? Door de werking van het Woord Gods en van de Heilige Geest.

Dat Woord laat namelijk een mens niet alleen zijn zonde en ellende zien, maar openbaart hem ook Jezus Christus als de enige en volkomen Zaligmaker. Zo wordt dan de zondaar uitgedreven naar Christus. Onder die machtige werking van Woord en Geest kán hij op den duur niet anders dan zich in volkomen vertrouwen overgeven aan Jezus Christus als zijn Redder uit de nood, als Degene die hem verzoent met God.

De kern van het zaligmakende geloof is dus het gelovig vertrouwen in Jezus Christus als onze persoonlijke Zaligmaker. Maar dat geloof heeft daarnaast nog vele andere aspecten en eigenschappen. In dat geloof zit vervat een onuitsprekelijke dankbaarheid om zulk een onverdiende gave.

Het is tegelijk een innige band met Christus. Het is liefde tot Hem. En vooral dat vaste vertrouwen in Hem vanwege Zijn Zelf-weggave aan het kruis wekt een bepaalde geestelijke warmte in ons, die moeilijk te beschrijven is. Het is daarom ook tevens een doorbraak van de eenzaamheid, waarin elk mens zich existentieel bevindt. Het is een intense verhouding van persoon tot Persoon. Daarom is het ook leven, eeuwig leven. Het is rust, allerlaatste rust. Het is blijdschap, maar dan evangelische blijdschap; dat is iets heel anders dan de vrolijkheid van de wereld. Het is Kracht, doorzettingsvermogen, volharding

Er voltrekt zich een wonder aan ons

Door dat geloof word je een ander mens; je ondergaat dan een wedergeboorte. Die wedergeboorte wordt door de Heilige Geest bewerkt en is zonder meer een wonder. Ze bestaat daarin, dat de weerstand die we van nature hebben, tegen de genade en de overgeërfde vijandschap tegen God, door de Geest wordt doorbroken en opgeheven. Die Geest dringt door de werking van het Woord heel diep in ons door. Van de ene kant is daar de trekking door het Woord, door Christus die Zich daarin openbaart, door de Vader die de zondige mens naar Christus trekt (Joh. 6:44). Van de andere kant is daar de adem van de Heilige Geest, die over ons diepste zelf gaat en ons tot ontwaken brengt en ons open maakt tot het vertrouwen in Jezus Christus. Die Geest maakt onze wil vrij, zodra we met die vrijgemaakte wil van harte en ten volle ja-zeggen op God genadige belofte in Jezus Christus en ons geheel en al aan Hem toevertrouwen.

De vrucht van dit geloof

En wanneer je dit alles ervaren hebt, dan moet zulk een geloof wel vruchten van goede werken in je voortbrengen. Wanneer je elke dag ervaart dat je toch nog zondigt en elke dag ook weer zeker mag zijn van de vergeving van de zonden door Jezus Christus, hoe kun je dan nog onbarmhartig zijn tegenover anderen,

die iets tegen jou misdreven hebben? Wanneer je telkens weer in je hart beleeft, hoe God genadig naar je omziet in de ellende van je zondige bestaan, hoe kun je dan je hart sluiten voor de noden van de mensen rondom je heen en voor de verschrikkelijke noden in de ontwikkelingslanden? Iemand die haatdragend, onbarmhartig, liefdeloos, gierig, hebzuchtig en zelfzuchtig is in zijn levenshouding, kán niet in de innige gemeenschap met Christus de vergeving de zonden beleven. Zijn geloof is dan niet levend, niet zaligmakend, maar alleen een verstandsgeloof dat niet zijn hart raakt.

Wij verdienen niets tegenover God

Maar ook al zijn wij door dat geloof in Christus "een nieuw schepsel" (2 Kor. 5:17) geworden, toch is het oude in ons nog niet geheel voorbij. Wij struikelen allen 'in vele (dingen)' (Jak. 3:2). Daarom weten wij dat wij elke dag van genade moeten leven en elke dag moeten bidden: "Vergeef ons onze schulden". Ook de psalmist wist dat: "Zo Gij, Heere, de ongerechtigheden gadeslaat, Heere, wie zal bestaan? Maar bij U is vergeving" (Ps. 130:3-4). Daarom kunnen wij beslist niet instemmen met het concilie van Trente 'Indien iemand beweert dat de gerechtvaardigde mens... door zijn goede werken niet waarlijk zou verdienen... het eeuwige leven, die zij vervloekt. (zesde zitting can. 32).

De grote profeet Jesaja weet alleen maar te stamelen: "Doch wij allen zijn als een onreine en al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleet" (64:6). En Daniël bad aldus: "Wij hebben gezondigd en hebben goddeloos gehandeld... Bij de Heere, onze God, zijn de barmhartigheden en vergevingen, alhoewel wij tegen Hem gerebelleerd hebben" (Dan. 9:5,9)

En hoe zouden wij dan ooit durven zeggen: Wij hebben "het eeuwige leven waarlijk verdiend door onze goede werken"?

LAAT u met God verzoenen

Wat moet u doen om dat geloof te verwerven?

We herhalen nog eens: dat geloof is een geschenk (Efeze 2:8) van God.

U kunt er dus niets voor doen. Paulus schrijft dan ook: "Laat u met God verzoenen" (2 Kor. 5:20). U moet dus God Zijn werk laten doen. Laat u met Hem verzoenen. Paulus smeekt zijn lezers, dat ze zich niet moeten verzetten. Ze moeten de Heere laten begaan. Ja, ook al kan een mens aan de zuiging van de genade tenslotte geen weerstand bieden, toch voltrekt zich de overwinning van Gods liefde over onze onwil in een sfeer van volle menselijke verantwoordelijkheid. God behandelt ons niet als robots. Hij hanteert ons niet als

een wandelstok, die je in de lucht kunt gooien en weer opvangen. Hij treedt ons tegemoet als mensen. Dat is het grootste in het wonder van de wedergeboorte en van de bekering, dat het geen overweldiging is, geen verkrachting van onze menselijke natuur, maar wederoprichting, levendmaking, bevrijding.

Laat u met God verzoenen. Luister daarom naar Zijn stem. Die vindt u alleen in de Schrift. Blijf Gods Woord overdenken, ook al kerft dat Woord als een mes in u en legt alles in u bloot en schift uw overleggingen en de gedachten die opkomen vanuit uw hart (Hebr. 4:12).

Laat u met God verzoenen! Bid daarom om de Heilige Geest. Bid zonder ophouden. Bid met lippen, droog en korstig van de koorts desnoods, maar bid.

Wees eerlijk

Wees eerlijk met jezelf. Zie heel scherp in jezelf naar datgene wat je van God aftrekt, waarom je je nog niet met Hem wilt laten verzoenen. Bekijk die begeerten, die graaien naar bevrediging. Erken dat je slaaf bent van je driften, slaaf van de wereld, waarnaar je lonkt, slaaf van je geld, je roem, de carrière die je hoopt te maken. Draai er geen doekjes omheen en kom er rond voor uit dat je niet kunt en niet wilt. En bid dan weer opnieuw dat de Heere je onmacht en je onwil moge wegnemen.

O, moge het wonder van de bekering zich weldra in u voltrekken. Moge de "onuitsprekelijke en heerlijke vreugde" (1 Petr. 1:8) spoedig door u heen trekken als een verrukking om de ervaring van de verzoening "tot lof van de heerlijkheid Zijner genade" ... "gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, vóór de grondlegging der wereld" (Ef. 1:4).

Laat u niet van de verzoening met God weerhouden door zondige mensen die u tot slaaf willen maken van hun opvattingjes, ... "opdat zij in uw vlees roemen zouden" (Gal. 6:13), mensen die blijkbaar zelf nog niet de gemeenschap met Christus kennen en u toch menen te kunnen voorschrijven onder welke voorwaarden die gemeenschap tot stand moet komen. Zie daarbij alleen op Christus (Hebr. 12:2).

Geef u over aan de trekking van de Vader (Joh. 6:44), wanneer u die in u bemerkt.

4. Toch nog een gesprek

U hebt gemerkt hoezeer deze vragen voor mij van eeuwigheidsbelang zijn. Daarom is het voor mij moeilijk om hierover rustig van gedachten te wisselen. Ik weet hoeveel er op het spel staat. Onsterfelijke zielen dreigen elk moment voor altijd verloren te gaan. Als het daarover gaat, zit ik op het puntje van mijn stoel. Desondanks wil en moet ik mij beheersen en met u, r.-k. lezer(es), daarover een gesprek voeren in alle vrede. En dat is ook mogelijk, omdat ik uit de Bijbel heel goed weet dat "het dus niet afhangt van de wil of de inspanning van de mens, maar van Gods ontferming" (Rom. 9:16).

U reageert misschien:

Als het alleen door geloof is en niet door de werken, dan zou dat betekenen dat je dus maar raak kunt leven. Je komt immers toch wel in de hemel?

De apostel Paulus die met alle beslistheid "de zaligheid door het geloof op grond van genade alleen" verkondigde, voorzag al een dergelijke opwerping. Hij schrijft: "Volgt hieruit dat wij moeten blijven zondigen om de genade te doen toenemen? Natuurlijk niet!". "Betekent dit, dat het ons vrij staat te zondigen, omdat wij niet meer onder de wet leven, maar onder de genade?

Dat verhoede God" (Rom. 6:1 en 15).

Je kunt dat antwoord van Paulus zoals hij dat verder in dat hoofdstuk ontvouwt, alleen maar begrijpen, wanneer je weet wat Paulus met "geloven in Christus" bedoelt.

Volgens het eerste Vatikaanse Concilie is geloven "het aannemen van de waarheden die God heeft geopenbaard en door Zijn Kerk (lees: de R.-K. Kerk) te geloven voorhoudt". Als je door zulk een geloof alleen zalig zou worden, dan is het vanzelfsprekend dat zulk een geloof je leven niet verandert. Immers zulk een geloof blijft in je verstand steken. Het dringt niet door tot het hart, het geestelijk centrum van de mens, de wil.

Geloven is HEM aannemen (niet "het")

Ook de duivelen hebben een verstandelijk geloof (Jak. 2:19), en toch sidderen zij en blijven een prooi van de vlammen. Zij ontvangen door zulk een geloof niet het eeuwige leven.

Hoeveel, helaas ook protestantse, christenen wiegen zichzelf niet in een eeuwige doodsslaap met zulk een geloof? De duivelen sidderen tenminste nog bij zulk een geloof, maar dergelijke 'christenen' hebben totaal geen besef van de heiligheid Gods. Ze beledigen Hem gruwelijk, doordat ze doodgemoedereerd menen dat

God hen later in alle vriendelijkheid zal ontvangen, wanneer ze bij Hem aankomen met een hart dat alleen maar zichzelf en de zonde gekoesterd heeft.

In Joh. 1:12 staat: "Aan allen echter die Hem wèl aanvaardden, aan hen die in Zijn Naam geloven, gaf Hij het vermogen om kinderen van God te worden" -dus niet: "Aan allen echter die het wèl aanvaardden".

Geloven in Christus is je aan Hem overgeven. Dan bekijk je Hem niet meer als een waarheid buiten je, maar dan ga je innerlijk naar Hem toe, de levende Waarheid. Dan laat je je meevoeren op de stroom van Zijn liefde. Dan treed je in Christus binnen.

Dan blijf je niet meer op jezelf staan. Je wordt naar Hem toegezogen en tegelijk snel je naar Hem heen. Hij neemt je in Zijn armen en tegelijk werp je jezelf in de armen van deze goede Herder.

Daarom is geloven steeds een persoonlijke ontmoeting met Christus. De Heere geeft Zich dan aan mij over en daarom kan en wil ik niet anders dan mij geheel aan Hem overgeven.

Geloven is daarom de allerinnigste innigheid. Daar in de diepte van onze ziel voltrekt zich door het geloof een onuitsprekelijke eenheid, de eenheid van Christus die mij liefheeft en van mij die Hem liefheb.

De Wijnstok en de ranken

Jezus heeft die eenheid uitgebeeld in de gelijkenis van de wijnstok en ranken. "Ik ben de Wijnstok, gij de ranken. Wie in Mij blijft, zoals Ik hem, die draagt veel vrucht, want los van Mij kunt gij niets doen" (Joh. 15:5).

En hier hoor je dan tevens de reden, waarom iemand die door zulk een levend geloof met Christus verbonden is, vanzelf vruchten van goede werken móet voortbrengen. Immers een rank hoeft zelf niets te doen. Zolang hij met de wijnstok is verbonden, brengt hij door die levende eenheid druiven voort.

Zo werkt ook Christus in de Zijnen. Hij doet dat door hen Zijn Geest te schenken. Daarom lezen we: "Maar de vrucht van de Geest is liefde, vreugde, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtheid, ingetogenheid"- (Gal. 5:22).

Zij die niets van deze vrucht van de Geest in zichzelf bespeuren, kunnen er dus zeker van zijn dat zij niet door een levend geloof met Christus verbonden zijn.

Jezus heeft Zelf gezegd: "Wacht u voor de valse profeten, mensen die tot u komen in schaapskleren, maar van binnen roofzuchtige wolven zijn. Aan hun vruchten zult gij ze kennen. Plukt men soms druiven van dorens of vijgen van distels? Zo brengt iedere goede boom goede vruchten voort, maar de zieke boom brengt slechte vruchten voort. Een goede boom kan geen slechte vruchten dragen, noch een zieke boom goede vruchten" (Mat. 7:15-18).

Vanzelf

U moet mij echter goed verstaan. Dat "vanzelf" goede vruchten voortbrengen betekent niet dat wij geheel passief moeten blijven. Dat doet een rank ook niet. De rank verwerkt zelf de sappen die hem vanuit de wijnstok toevloeien. Zo brengt ook de Heilige Geest ons tot zelfwerkzaamheid.

Omdat we door die Geest steeds inniger met Christus verbonden worden, nemen wij ongemerkt de ganse levenshouding van Christus over. We worden allergisch voor de zonde. We krijgen er een grondige afkeer van. We kunnen bijna woedend worden op de ikzucht, wanneer die zich telkens bij ons aandient en om bevrediging vraagt.

En van de andere kant kunnen we intens genieten van de liefde, die zich bij ons openbaart. Het is een verademing voor je, wanneer je iets, ook al is het maar een sprankeltje, van de liefde van Christus bij jezelf ontdekt. Je kunt er zo heel erg blij om zijn, wanneer je ziet hoe langzamerhand je reacties veel milder worden, hoe in je zich een houding aan het ontwikkelen is van barmhartigheid, geduld, goedheid, begrip, zelfbeheersing. En dan ben je daar niet trots op, want je weet dat het een vrucht is van de in je wonende Christus, die dat bewerkt door Zijn Woord en door Zijn Heilige Geest. Maar dat alles voltrekt zich enkel door het geloof. En dat geloof is niet alleen maar passief, ontvangend. Het is de uitgestoken, bedelende hand. Door het geloof sla je de ankers van al je verwachtingen in Christus. Geloof is daarom een levende relatie met Christus, een relatie van afhankelijkheid, van vrede, eerbied en vertrouwen, een relatie die daarom altijd onder spanning staat, onder de stroom van de Heilige Geest.

Maar het loon dan ...

'Ja maar de Schrift spreekt toch vaak over loon. En loon wil zeggen verdienste. Dus ontvangen wij de heerlijkheid van de hemel op grond van onze verdiensten'. Inderdaad, de Bijbel gebruikt meerdere keren het woord "loon". En het meest duidelijke voorbeeld is Openbaring 22:12, waar Christus zegt: "Zie, Ik kom spoedig en Mijn loon breng Ik mee om ieder te vergelden naar zijn werk".

Je zou geneigd zijn om te zeggen: Dus is de vergelding niet op grond van geloof en genade, maar op grond van verdienstelijke prestatie. Maar als we even verder lezen, dan horen we: "Wie dorst heeft, kome. Wie wil, neme het water des levens, om niet" (v. 17). "Om niet", dus gratis, zonder tegenprestatie. Spreken vers 12 en vers 17 elkaar niet tegen?

Geloven in Christus is hèt werk

We moeten, wanneer we voor zulk een schijnbare tegenspraak in de Schrift staan, steeds "Schrift met Schrift vergelijken" d.i. we moeten naar andere plaatsen in de Bijbel zoeken in de hoop dat die misschien voldoende licht geven, zodat we ineens zien dat dergelijke teksten toch niet met elkaar in strijd zijn.

En zulk een tekst meen ik gevonden te hebben in Joh. 6. Jezus had tegen de Joden gezegd dat ze moesten "werken voor het voedsel dat blijft om eeuwig te leven en dat de Mensenzoon u zal geven". Daarop vragen de Joden: "Welke werken moeten wij voor God verrichten?". En dan antwoordt Jezus: "Dit is het werk dat God van u vraagt: te geloven in Degene die Hij gezonden heeft" (v. 27-29).

Er staat "het werk" (to ergon), niet "een" werk. Alles wat de Joden te doen hebben, is alleen te geloven in Christus, meer niet; de rest komt dan vanzelf in orde, want dan zal Christus alles in orde maken.

Ons wordt vergolden naar gelang we geloof hebben gehad.

En zo kunnen we dan ook het woord "loon" verstaan. Misschien kan een vergelijking het duidelijk maken.

Er is een jaar geweest dat de Nederlanders met een minimuminkomen een extra-uitkering konden krijgen. Maar dan moesten ze wél bepaalde formulieren invullen. Weigerden ze dat, dan kregen ze niets extra's. En kwamen ze met de papieren aandragen, nadat het jaar verstreken was, dan moest de betreffende ambtenaar tegen hen zeggen: "Te laat. U bent nalatig geweest. Ik mag u die extra-uitkering nu niet meer toekennen".

Degenen die wél op tijd met hun papieren kwamen en dus met die extra -uitkering naar huis gingen -hadden die de uitkering "verdiend"? Nee, het was geen loon voor een prestatie die ze verricht hadden. Toch hebben ze misschien gezegd: "Mijn moeite is beloond. Het vroeg wel even wat aandacht en tijd om die formulieren goed in te vullen. Maar nu heb ik de guldens op zak kunnen steken".

En van degene die altijd maar getreuzeld had en te laat kwam, zal men wellicht zeggen: "Boontje komt om zijn loontje. Had hij maar niet zo slordig en lui moeten zijn".

De domme en verstandige bruidsmeisjes

Zo vraagt Christus ook geloof in Hem. Wie dat weigert, krijgt ook niets van Hem. Wie wél in Hem gelooft, heeft daarmee het geschenk van Christus, de uitkering van het eeuwige leven, niet verdiend. Een geschenk kun je nooit verdienen, anders is het geen geschenk meer, maar een salaris of honorarium.

Dat zegt Paulus heel kernachtig: "Is het echter uit genade, dan niet om verdienstelijke werken; anders zou de genade geen genade meer zijn" (Rom. 11 :6). Jezus zegt datzelfde in de gelijkenis van de wijze en de dwaze maagden, de domme en verstandige bruidsmeisjes.

De domme bruidsmeisjes hadden niet voor voldoende olie gezorgd. En toen de bruidstoet aankwam, was er geen tijd meer om olie te halen. De verstandige meisjes mochten met hun brandende lampen mee de bruiloftszaal binnen. Toen de domme meisjes later aanklopten en vroegen "Heer, heer, doe open", antwoordde de bruidegom: "Voorwaar, Ik zeg u: Ik ken u niet" (Mat. 25:1-12).

Ook van die domme meisjes zal men gezegd hebben: Boontje komt om zijn loontje. Hadden ze hun tijd maar niet moeten verslapen en hadden ze maar voorzorgen genomen, zodat ze over voldoende olie beschikten.

Zo moeten ook wij ervoor zorgen dat de lamp van onze ziel brandt, doordat er de olie van het geloof in zit, wanneer Christus ons komt halen bij onze dood. Als we dan nog niet tot geloof zijn gekomen, zal Hij tegen ons zeggen: "Ik heb u nooit gekend". Want het wederzijdse kennen van Christus en ons voltrekt zich alleen langs de weg van het geloof.

Tot u heel persoonlijk

En nu ik aan het einde van deze brochure ben gekomen, móet ik mij heel persoonlijk richten tot u, lezer(es). Het lijkt indiscreet, maar ik kán niet anders. Uw eeuwige heil is mij daarvoor te lief.

Ik zou u zo graag datzelfde gunnen wat ook ik 'door het geloof alleen' heb mogen ontvangen: al die heerlijkheid van Christus; die warme omarming van Zijn vergevende liefde; dat volkomen rusten in Hem; de zekerheid dat Hij mij liefheeft en de ervaring van mijn liefde tot Hem; de mildheid van de ogen van Zijn Vader naar Wie ik mag opzien; dat uitzicht op dat land van het licht, wanneer ik na mijn dood voor altijd bij Hem mag zijn.

U weet intussen wat u daarvoor moet 'doen', welk 'werk' Christus van u vraagt. Dat is het eenvoudige geloofsvertrouwen in Hem. Dat is de overgave aan Hem, geheel en al, onvoorwaardelijk.

Waarom zoudt u dan niet gehoor geven aan die vriendelijke uitnodiging van Christus: "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Wie in Mij gelooft, heeft het eeuwige leven"?

Waarom zoudt u uitstellen? Denkt u nog steeds dat allerlei aardse genoegens werkelijk de dorst van uw ziel kunnen lessen? Dat de bevrediging van uw ikzucht u werkelijk gelukkig maakt?

"De Schrift zegt: Heden, als gij Zijn stem hoort, weest dan niet halsstarrig zoals eertijds bij het oproer." "En aan wie anders heeft Hij onder ede de toegang tot

Zijn rustplaats ontzegd dan aan hen die weigerden te geloven?" (Hebr. 3:15, 18). En de brief aan de Hebreëën voegt er déze conclusie aan toe: "Het is duidelijk dat ongeloof hen belet heeft Zijn rust in te gaan" (v. 19).

Wanneer u dus later, bij wijze van spreken, aan de hemelpoort zoudt aankloppen, dan wordt u niet de toegang geweigerd, omdat u zoveel zonden zoudt hebben bedreven. Denk maar aan de tollenaar, die achter in de tempel stond; en aan de moordenaar aan het kruis.

Maar u moogt die hemelse oase, dat paradijs van rust en vreugde, slechts dán niet ingaan, wanneer u steeds geweigerd hebt u in geloof aan Christus over te geven.

En weer stel ik u die vraag -ik kán u maar niet loslaten -: Waarom zoudt u dan uw overgave in geloof aan Christus nog uitstellen? Elk ogenblik kan de dood ons overvallen en dan is het onherroepelijk te laat.

"Heden, als gij Zijn stem hoort". Heden ...op dit moment. Kijk op uw horloge. Welke dag is het? Welk uur? De hoeveelste minuut van dat uur? **HEDEN!**

Helaas...

Helaas zijn er mensen gekomen, die zich pontifices = bruggenbouwers naar de Overkant noemen. Dat zijn de bisschoppen van de R.-K. Kerk. En de paus van Rome noemt zich de Pontifex Maximus, de Grootste Bruggebouwer.

Ze noemen Christus nog wel de Brug, de Weg naar de Overkant, maar ook van hen geldt wat Jesaja profeteerde: "Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart is ver van Mij" (Jes. 29:13, geciteerd door Christus in Mat. 15:8).

Ze wijzen de mensen de weg van hun goede werken. Maar die weg voert naar de eeuwige afgrond. Ze leren de mensen om te bouwen op de priesters, de bisschoppen en de paus en om hun vertrouwen te stellen op mensen, die reeds gestorven zijn: Maria en de heiligen. Maar "dit zegt de Heere: Vervloekt is hij die op mensen vertrouwt, die steunt op een schepsel" (Jer. 17:5).

Het valse oecumenisme probeert de verschillen te verdoezelen. Dat is onverantwoord, want het gaat om de vraag van een eeuwige hel of een eeuwige hemel.

Het ware oecumenisme probeert in alle liefde die diepste verschillen met elkaar uit te praten.